

fuld færøsk selvstændighed. Som den salige digter Karsten Hoydal siger i en strofe:

Her lögdu frægir inn av nýggjum,
Teir gjørdur garðar, reistu búgv;
Hjá teim, sum upp úr nýggjum brutu,
Tað stóð um tolni, stóð um trúgv.

På Danmarks sidste finanslov blev blokstøtten til Færøerne beskåret med godt og vel en tredjedel eller 366,5 mio. danske kroner. Nu sker det igen. Ifølge finanslovsforslaget 2003 en fastfrysning af bloktilskuddet. 366,5 mio. kr. skåret væk – efter færøsk ønske. Det betyder, at selvstyrepolitikken på Færøerne hidtil har sikret den danske regering over 700 mio. kr. mere at råde over til brug for formål her i landet.

At beskære den færøske finanslov med 366 mio. kr. ville svare til, at den danske finanslov ville blive beskåret med 40 mia. kr. At vi tilsammen i 2 år har skåret 733 mio. kr. ud af vores budget, ville i Danmark svare til, at man over 2 år tog 80 mia. kr. ud af budgettet. I valgkampen gjorde vi det helt klart, at såfremt vi vandt valget, ville vi fortsætte kursen ubønhørligt. Alle vidste, at det ville koste at stemme på selvstyreparterne, alle vidste, at et kryds for selvstyreparterne ville betyde et gradvist farvel til danske penge og dermed et gradvist farvel til dansk politisk overherredømme over det færøske samfund, den færøske nation.

Den nationale bevægelse sejrede trods dette. Befolkningen satte værdigheden og stoltheden højere end modtagelsen af danske pengeoverførsler, almissen, som nogle kalder bloktilskuddet. Det er jeg meget stolt af at kunne konstatere i en tid, hvor materien er så altdominerende i de samfund, vi har for vane at sammenligne os med. At sejren blev så smal betyder, at kursen bliver forsigtigere, end den var. Vi vil gøre alt for at undgå at styrke den interne splittelse på Færøerne. Selvstændighedsspørgsmålet er jo en sag, der mere end nogen anden sag kan splitte et folk. Det ser vi alle steder i verden. Da det ikke er divergerende holdninger på det religiøse plan, der er stridens kerne, er det som oftest nationale og etniske forskelligheder, der fungerer som tændsatser i de fleste urolige magnetfelter i verden. Derfor vil vi bestræbe os meget på at bygge bro og skabe forståelse hen over midten, også over i oppositionens lejr, hvis dette skulle være muligt i tiden, der kommer.

Kl. 19.05

Men det flertal, der ønsker fuld selvstændighed, kan ikke tilsidesættes. Flertallet har nu for første gang siden Anden Verdenskrig fremsat

dette ønske to gange i træk med 4 års mellemrum. Det betyder, at det opnåede flertal på selvstyresiden har bidt sig fast.

Valgsejren for 4 år siden var ikke bare et resultat af den stemning, der rejste sig efter afsløringerne i banksagen. Det færøske folk ønsker at få deres eget land, at styre deres egen skæbne, at blive jævnbyrdige borgere i det internationale samfund på godt og ondt, og der skal ikke herske nogen tvivl om, at vi mener det alvorligt. Det var budskabet fra de færøske vælgere den 30. april i år, og dette budskab har man i et demokrati ikke lov til at sidde overhørig.

Jeg har aldrig lagt skjul på, og der skal heller ikke herske nogen tvivl om, at jeg ser mig selv som den færøske selvstyrefløjs forlængede arm i det danske Folketing, der har spillet med åbne kort fra begyndelsen af, og således forbliver det, så længe Tjóðveldisflokkurin sidder med det ene mandat her i Tinget, et mandat, hvis underminering nu fortsætter i takt med selvstyreprensens fremgang på Færøerne.

Mit formål i den nu forgangne folketingssamling har været at skabe dialog og forståelse mellem det politiske flertal på Færøerne og Danmarks regering og Folketing, for det er meget nødvendigt, at vi har en fælles forståelse af vore grundlag; det er meget nødvendigt, at vi bygger broer; det er nødvendigt, at vi har en løbende dialog, der kan udviske de fordomme og misforståelser, der har skabt så megen strid i så mange år og i særdeleshed i årene 1998-2002.

Det er delvis lykkedes. Enkelte medlemmer og enkelte partier på begge sider i lejren – og det så vi sidst hen imod slutningen af forrige samling, da beslutningsforslaget om det færøske folks uindskrænkede selvbestemmelsesret var til forhandling – har brugt megen tid på at sætte sig ind i tingene, og det vil jeg benytte lejligheden til at sige tak for.

Men når dette er sagt, skal det også pointeres, at Folketingets flertal og regeringen har været svære at få i tale. Da man i håb om dialog, argumenter og forståelse har stillet regeringsmedlemmer talrige spørgsmål om helt grundlæggende forhold i relationerne mellem »folkesamfundet« Færøerne og den danske stat, da har man valgt at svare med påstande, ubegrundede og ofte forkerte påstande, eller også har man bedst svaret udenom. Og undvigemanøvrer har der været talrige af, en logisk følge, da det politisk elektriske magnetfelt imellem landene næppe tåler en ildfunke, således som udviklingen har formet sig i de sidste år.